

BAJTÁRSI

LEVÉL

1962. XV. évf. I. sz. levél. 1. oldal. Utrecht, 1962. jan. 10. =

ÜJESZTENDŐ KÜSZÖBÉN.

"Meghalt a király! Éljen a király!" hangzanak trónváltóskor. Az idő trónváltózásának ez már nem kísérője. Az emberek nem térnek afelett ilyen könnyen napirendre, hanem inkább elgondolkoznak... Mi is fel tesszük hát a kérdést, mit hozott számunkra az elmúlt és mit tartogathat méhében a most beköszöntő esztendő?

Amerika végre tudatára ébredt annak, amit mi nem győztünk mindig hangoztatni, hogy a kommunizmus a világ veszedelme. A vörös cár ismételt fenyegetésére mozgósítással válaszolt. - "Senki sem fél már Hruscsov fenyegetésétől." - írta egy tekintélyes idegen nyelvű napilap. "már megszöktük!" - Hanem valami baj van ott a kréta körül! "A forradalom felfalja saját gyermekeit!" A hirhedt postarablót, "a nép atyját, a kommunista istent" kidobták a vöröstéri nyugóhelyéről; kisütötték rá, hogy árulója volt országának, népének. Nem illik rá a vébre - nemzetek, milliók gyilkosára - mégis a hasonlatosság kedvéért így fejezem ki magam: belerugtak a döglött oroszlanba!

Ha most a "nagy" Stalin felkelhetne sírjából, vértől csepegő ujjaival rámutatna utódaira, a mostani vezetőkre, és körülbelül ezeket mondaná: "Ugyan ne berzenkedjetek, kutyuskáim, amit tettünk, együtt csináltuk!" vagy "Te is fiam, kis Nikitám?" "Hiszen mindig hű emberemnek mutatad magad. Együtt kínoztuk halálra az orosz ifjakat, még 12 éveseket is, együtt végeztettük ki Tuchacevszkij 8 tábornokával és 35.000 tisztjével, együtt írtottuk ki az orosz nép százezreit, akik nem azonosították magukat elgondolásainkkal, együtt dűltük fel Európát, és gyilkoltuk le, hűrcoltuk el vagy tettük földönfutókká az ottani népek millióit. Múltbó utódoknak is bizonyultál, amikor lehengerelted a 12-15 éves szabadságharcos magyar gyerekeket. Ugyan, ne bántsátok már az öreg Vorosilovot, a kiváló Molotovot, a derék Malenkovot és Sepilovot, Zsukovot, a haza hőseit, hiszen mind a mi hűséges gyilkostársaink voltak! Avagy már nincs zsványbecsület sem?"

Alig egy hónappal ezelőtt bizonyították be, hogy az U.S.A. minden fegyvernemben, tehát az atom-fegyverekben is, fölényben van! Ezt jól tudta a Krenl; hatalmas atombombák robbantásával fenyegetőzött, amit az ENSZ. 35 szavazattal elítélt, a Szovjet pedig kiváltotta azzal az egész világ felháborodását, megvetését, de nem az ijedelmet!

A vörös Kína már szemben áll az orosz bolsevista hegemoniával. Ideológiai síkon még összetartanak ugyan, de hatalmi érdekeik homlok egyenest ellenkeznek. Amikor a Moszkvában összeült kommunista kongresszus Stalin kilakoltatása mellett szavazott, Kína miniszterelnöke ugyanakkor megkoszorúzta Stalinnak, "a nagy marxista-leninistának" a sírját. Utóbb a pekingi napilapok hatalmas cikkekben közölték az albán kommunista vezér támadását Hruscsov ellen.

Az a Kongsó, amely nagyon messze van még az önálló állami érrettségtől, teljesen ránehezedett az ENSZ-re: Nom tud lélekezni se a kongói kérdés nélkül. Lótnak-futnak a diplomaták, repülnek "mirt a fecske-madár", vizsgálják Moszkva bérencének, Lumumba halálának körülményeit, s

már odáig jutott, hogy háborút is visel a nagyráhivatott népért, a kannibálokért! De nem így Európáért, különösen nem Magyarorszáért. Jajkiáltásunk az 1956. októberi szabadságharc idején süket fülekre talált, és a magyar kérdést elszabotálták addig, amíg a népek és nemzetek gyilkosai vérszemot kaptak, s vérbeftötták! azt. Hol maradt el akkor a nagy sürgés-forgás? Miért nem védelmezték meg egy ezeréves kultúrnemzetet az újabb rabszolgasorsba taszítástól? Ebben oroszán része volt az ENSZ, szerencsétlenül járt főtitkáranak, ainek titokzatos halálában Isten ujja mutatkozik.

A berlini kérdésben Moszkva hatalmása újabb és újabb határidőt ad. Hajlandó -mint tapasztaljuk- újabb tárgyalásokra is, de szokásához híven még mindig fenyegetőzik. Ugyan miért? Azért, mert jól tudja, hogy a háború a kommunista államok bukását jelenti. A berlini kérdést vagy elkenik, mint annyi más, vagy megegyeznek az általános loszerelés és atomellenőrzés keretén belül, ha pedig ez nem sikerül: jön a háború, mint történelmi szükségszerűség! Ekkor pedig a világ bebizonyítottan legnagyobb kolonialisista államának vége van! De nem a világnak, nem az emberiségnek: ennek hangoztatása csupán propaganda! Bármelyik eshetőség következik: eldöntő fordulatot jelent Europa, vele Magyarország, de talán az egész világ sorsában is.

Nagyidők szole érezhető! Minden pillanatban neki lendülhet a magyar történelem kereke is. Nélünk magyaroknak, magyar csendőröknek résen kell lennünk! Ezt várja tőlünk a Haza, ezt várják otthon szenedő Vércink, ezt követeli tőlünk magyarságunk. Nem lehet ellenérv! Magyar egység, Csendőr egység legyen a jelszavunk a most beköszöntő osztendőben! Kereszük és használjunk fel minden kínálkozó alkalmat ennek az egységnek a megteremtésére.

Közleg a csendőrnep. Nélünk, magyar csendőröknek, soha nem lehet jobb és szebb alkalmunk a csendőr egység megvalósítására! Nincs többé létjogosultsága a nézeteltéréseknek, a haragnak, ellenségeskodásnak, kicsinyes egyéni érdekeknek, sértődéseknek: ezeket mind le kell győzni, le kell gyűrni és alá kell rendelni az egyetemes magyar érdekeknek, a legszentebb magyar célnak: Hazának, Népünk felszabadításának! Az alkalom elmulasztása bűn, amiért felelnünk kell a magyar történelem ítélő székére előtt!

Kedves Csendőr Bajtársaim! Hívlak, kérlek és buzdítalak Benneteket a teljes egységre, a közös, a vállaltott munkára, és szentül hiszem: nom hiába! Isten velünk van, az újesztendő egyengeti számunkra a magyar álmok teljesedését!

Az újesztendő küszöbén kívánok minden egyes Csendőr Bajtársamnak, minden Csendőr Családnak olyan magyar évet, amelynek napjaiban Isten segítő keze egyéni- vagy csendőri-életünkben soha ne hiányozzék! Nyugaton, 1962 küszöbén.

Szeretetteljes bajtársi üdvözléttel:

vitéz KIRÁLY GYULA ods.

oooOooo a MUCSBK. vezetője.

BAJTÁRSAINK HONUNK VESZÉLYBEN VAN...

Ellenségeink megsokasodtak!
Hazánkra ült a borzalmas átok!
Mi harcra készen! Szent akarat!
Hiven! Vitézül! Törünk reátok!

Istenért! Honért! Ősrégi hittel!
Az Igazságnak fegyvere nálunk!
E sziklaszírtén szilárdan állva,
Isten intésre! A harcra várunk!

Telítve lallunk fajszeretettel,
E szent örölség ősrégi kincsünk!
Hőscseinknek hit-tanítása,
Széttörte mindig a rabbilincsünk!

E hittel vigyük tépett zászlónkat!
Magyar hazánkban magyar kéz vezessen!
Fajtánk szánthasson, fajtánk arasson!
Gonosz ellenség távol tűnhessen!

Hőseinknek jeltelen sírja,
Vérszerződése utat mutasson!
Történelmeink véráldozatán,
Egyetlen nemzet soh'sem mulasson!

S ha majd Nyugatra ér az űrület,
Mindent eltipró barbarizmussal!
Akkor későn lesz Istent keresni!
És összefogni rabmagyarokkal!

Késő bánat lesz látnod a veszélyt!
Földünkre dobott bombazáporod!
Hogy ástad a sirt saját magadnak,
Ha majd bombázzák minden városod!

Balra kacsintó hamis vezetők!
Olajra néztek, az többet ígért!
Bekötött szemmel nem látták a bűnt!
A tengerré nőtt érted ontott vért!

Most rajtad a sor, hogy felénk tekints!
Hogy helyre billentsd hamis mérleged!
Rabsorsra jutsz, ha ma nem cselekszel!
Korom takarja tündöklő ogod!

oooOooo Hajas István.

A JÖVŐBEN KUTATNI VÁGYÓ TUNODÁSA.

Aki keveset olvas és szilveszterkor kishitű volt, -az bcrú-
látban indult az új évbe.

"A jövőnek sivatag homályát" dehogyan bírja az ilyen "az isten-
ség vezető közére", így az idő kihasználása helyett: nekikeseredik.

Aki lapozza az ujságokat, láthatta, hogy az űrhajós Gagarint
tavaly, a londoni utca valóságban tombolva fogadta. Ehhez hozzátesszik a
Titov aug. 6. útja eredményét (700 ezer Km., mint a föld tizenhátszoros
megkerülése), és a felületesen gondolkodó: a Szovjettől azután szinte
korlátlanul fél.

Megnyugtattuk az olvasót, hogy tavaly augusztusig az U.S.A.
már 50 sikeres űrrakétát stb. indított útba, amikor a kommunistákkal szem-
beni előnye: "már a különböző műszer- és elektronikus felszerelés terén
is nyilvánvaló volt"!

Az U.S.A. "Saturn"-ja szept. 27-én 680 tonna hajtónyomással
hagyta el a földet, míg a legnagyobb szovjet rakéta legfeljebb a 600 ton-
na hajtónyomást éri el.

Az U.S.A. a Szovjetnél sokkalta nagyobb anyagi erővel, hír-
verés nélkül, őhajtja a "Saturn" toljcsitményét fokozni. "Amerikai rész-
ről vagy másfél éven belül nagy szenzációk alig várhatók."

A töprengő ember azután arra gondol, hogy a Szovjet valóság-
gal elárasztja a Nyugatot hírszerzőivel.

Bizony igaz, hogy ez: száma most fél millió, kiknek ollátá-
sára a Krcml évi 2 milliárd dollárt áldoz.

Legyünk minél inkább azon, hogy az ügyes vagy túlbuzgó ügy-
nököket nagy számban tegyük ártalmatlanná.

Két év alatt három antikommunista konferencián azt is han-
goztatták, hogy Amerika milliókat költ az analfabétizmus leküzdésére,
kiket azután -sok esetben- éppen a kommunisták árasztanak el Amerika-
ellenes röplapokkal.

Az ellenintézkedés már folyik.

Az elhanyagolt helyzetű országok gazdasági talpraállítására
tavaly az U.S.A. 56 milliárd dollárt ajándékozott.

Ezzel szembe a Szovjet az ilyen országoknak csupán csak
kölcsönt adott, és mindössze 4,5 milliárd dollár értékben, de a befolyá-
sát mégis teljes erővel akarja "hamatoztatni".

A Nyugat már felismerte a kommunista erőszakot, és az eddi-
gi kozyüs-kéz elvét vele szemben -remélhetőleg- már nem gyakorolja.

Pár gondolatot rögzítettünk, melyek után hangsúlyozzuk, hogy a Nyugat összefogott ereje: "Saturn"-on innen és túl, egészen számottevő.

Az ember tragédiája-beli Adám, a 16 nehéz látomás után clesüged, és moddónek látja a további életét.

A legvégső pillanatban az élettársa szava visszatartja, de igazán csak a Mindenható szözata nyugtatja meg.

Ezt koll nekünk is meghallanunk, -a világrészek létért való nagy küzdelmében.

"Ember küzdj és bízva bízzál!"

oooOooo

Anonymus.

1962.

Itt az új év,
Koll az új év:
Meggint,
Mert int
Valaki
Az, Aki
Mindent intéz,
S Terád is néz!

Légy mindig hívo,
Szívárvány íve,
Téged vigasztalgt,
Ezért magasztalja
Minden igazi szíy
Öt, -Aki mindig hív:
Az Istent!

oooOooo

"Egy hívő"

LISZT FERENC VÉDELMEBEN.

Az 1961. évben ünnepelte az egész művelt világ Liszt Ferenc, a mindmáig utólríhetetlen zongoravirtuoz és kiváló zeneszerző születésének 150. évfordulóját. Így Ausztria is.

Születéskor Magyarország az osztrák Habsburg-dinasztia uralma alatt állott, évszázadokon át folytatott szabadságharcaink (Bocskay, Bothlen, Thököly, Rákóczi) sikertelensége miatt félig-meddig az osztrák birodalomba bekebelezve, egészen 1867-ig. A császárok, így az alkori uralkodó I. Ferenc is, magukat magyar királyokká is megkoronáztatták (II. Józsefet kivéve). Szedték csellel, fogták kötéllel a katonát a császárnak.

Ami hivatalosan magyar maradhatott az országban, azt a varmegyék tartották fenn, melyek törvényhatósági jogkörét Bécs is elismerte és... kihasználta.

Doborjának hívták azt a falucskát, ahol Liszt Ferenc 1811. október 22-én a napvilágot meglátta. Ez a kis hely a valóban fejedelmi Esterházy birtokból, Sopron-megye területén feküdt és fennállása óta a magyar-korona-jelképezte Magyarországhoz tartozott.

Doborján is, mint a többi dunántúli és a nagy császárváros közelségében fekvő sok helyiség osztrák elemekkel átítatódott, különösen az úgynevezett Habsburg-világ idején. De volt egy áramlat - amolyet a történelom s különösen mi magyarok, kiknek honszerzűnk és honalapi-tűnk kárpátok-övezte hazának birtokul adták, "Drang nach Osten"-nek ismerűnk-, és ez az áramlat meg a céltudatos osztrák németesítési törekvés nem kímélte Győr, Esztergom, Veszprém, Székesfehérvár, Pécs, Szeged, Dobrecen, Nagyvárad, Kolozsvár stb. vonalát sem! Legalább szellemileg nem. Hogyan kímélte volna a szegélyterületeket Bécs bűvkörében!

Ezt a kérdést tovább ne részletezzük. Tény az, hogy a Doborján sző ugyanugy magyar sző, mint a Liszt sző.

Hogy mikor, hol és hogyan kaptak a magyar helyiségnevek német neveket, arról legfőképpen a cs. kir. (nem cs. és kir.), tehát osztrák, csok, morva térképezők tudának szemet adni, ha élnének és akarnának.

Tény az, hogy Doborjából az idők folyamán Raidongot csináltak. Hivatalosan 1921-ben. Amikor az Entente jóvoltából Ausztriához csatolták.

Ismertűnk -őh nagyon is ismerjük!- egy nagy szláv terjeszkedési irányzatot is. Ennek részleteiről jelenleg Hruscsov gondoskodik. A tulajdonképpeni imperialista!

Mellőzzük talán annál: részletezését is, hogy az északi és a déli szlávok Magyarországon egy összefűtő folyosót akartak a nyugati határ mentén, amit már az Entente is megokallott az említett időben, és ennek folyamányaként született meg a kilencedik osztrák tartomány, amely a Burgenland nevet kapta. E rendkívül böles (!) döntés rejtett még egy hátső gondolatot is magában, nevezetesen ékot vorni az osztrák

és magyar notáni további jó viszonyba.

Nos, most jó viszony.

Tizenhatedik éve (a cs. és kir. időt mellőzve) élek, most menedéjjel, a cserepárokmal. Tapasztalatból állithatom, hogy nem rosszabb ember: ezek nálunknál! Sohasem felejtöm azt a szívvel jövő mindenáron segíteni-akarását, amit 1956-ban tanusítottak. És még sok jót. Őszintén!

Egyben azonban túl tesznek rajtunk. Ugyanis én mindig azt hittem, hogy csak mi, magyarok, vagyunk olyanok, akik mindenben a magyart kereszük. Ezt a francia sovinizmusnak nevezi. E szerint én és velem minden sovinszta magyar Liszt Ferencet magyarnak kellene tartsa.

Nem lehet. Némely osztrák sovinsztább. Megállapítja, hogy a magyar voltát nem tagadja édesapja List névvel szerepel az anyakönyvben; tehát nemot (édesanyja felsőausztriai osztrák származású volt valóban), és mert német, tehát osztrák. Ez is logika. (Nyomatásban kezeben van.)

Ugyancsak 1961-ben ünnepelték az osztrákok Burgenlandnak, tehát Doborján-Raidingnak hozzájuk csatolását is. A csatolás tönyc ellentétben állana a logikával, ha Liszt Ferenc Ausztria szülőföldjének számít. Az, hogy ő, annak ellenére, hogy magyarul nem volt lehetősége megtanulni (és ezért monnyit tamadás érte hazájában!) magát egész élete során magyarnak vallotta, viszont nem számít. Ez már több, mint logikátlanság!

(Gondoljunk csak emigrációs gyerekeinkre. Beszélnek azok mind magyarul? Szegény kis hontalan Liszt-Ferencéké, a nagy "művész hazája a nagyvilág" Liszt Ferenc melleit!)

Egy tekintetben azonban mégis csak megkímélték a sovinszta méltatják Liszt Ferenc emléket. Magyar Rapszódiait nem keresztölték át osztrák rapszódiaikká. Pedig az átkeresztelés ellentétben sem bírt volna tiltakozni 75 évvel halála után az a zenovilág égboltozatán feltűnt, mind e mai napig utólréhetetlen, üstökösből ragyogó állócsillaggá magasztosult művész!

Ha, amikor a Nyugat a Keletnek: (szándékosan írom a világfelforgató istenteleneket kis "k"-val) mindig csak engedményeket tesz, ez olyan hatással van reám, hogy hajlandó vagyok Liszt Ferenc osztrák származását elismerni. Csupán egy kikötésem van, ezt teszem az ő szellemében, hiszen ő annak idején a művészet érdekében még az oroszok mindenható cáriját is megleckéztette. Megismétlem: A magam részéről hajlandó vagyok Liszt Ferenc osztrákosságát elismerni, mielőtt azok az osztrákok és utódai, akik Liszt Ferencet Ausztria nagy fiának kisajátítják, viszszaemlékezőlegesen osztrákkul fognak beszélni és dalolni!

Nichts für Ungut! Azaz: Azért harag ne legyen!

oooOooo

Szikulusz.

NYUGATRA...

Az apja egy életen át küzdött önzetlenül a rend, a közbéke, a biztonság érdekében, egészen addig, míg töhötlenül kellett néznie, miként pusztul, és a végén miként omlik össze az a szilárd épület, amelyeket közbiztonságnak neveztek. Ahol félelem, rettegés nem volt, ahol mindenki csak tiszteltetlennel, megbocsolással tekintett rájuk, és ha történetesen újjel érkeztek és bekopogtattak az egyedülálló, lakottabb területektől távol eső tanya ablakán, nem riadozott, nem félt annak lakója, nyugodtan mondta az ismerős kérdésre: nincs semmi újság.

És amikor az apa kezéből kiütötték a védelmem eszközeit, olyan lett, mint a cserepes-virág, melyet nem öntöznek az égető, nyári melegben, s így csak sorvad, hervad, szárad. Eleinte taplálta még a remény, de lassan azt is elvesztette. Nyílt, becsületos és igazsághoz szökött lelke nem tudta elviselni azt, ami és ahogyan történt.

Rövid idő múlva a haja fekete színét felváltotta a szürke, majd a fehér. És rövid idő alatt elöregedett ember lett belőle. A viszonyokhoz, a kényszerhez mérten át lett állítva az élet a családban. Jómaga alkalmi munkával keresett, leánya férjhezment, így csak hárman maradtak. Mégis a család tisztességes élethetőség biztosítása a fő feladat. Ő szellemi pályára készült, most bányász. Munkahelyén állandóan éreztették vele származását, sok megaláztatást kellett ott elviselnie, de tartó, s úgy igyekezett segíteni magán, hogy másik bányás helyettesítet- te magát. Új munkahelyén alig töltött el egy hónapot, amikor apja meghalt. A szíve nem bírta a sok megpróbáltatást, megaláztatást. Az özvegy leányához költözött.

A munkahely változtatás sem hozta meg a várt eredményt. Pápirjait előbbi munkahelyéről utánna küldték, s így kezdődött előről minden. Szerencsére azonban itt mégis akadt egy társa, illetve barátja, akivel bizalmasan elbeszélgetett, ajánaszolták egymásnak, ami szívület nyonta. Az is egyedül volt, és az is fiatal. Szoros barátságot kötöttek. Munkájukat jobban avagy legalább olyan jól végezték, mint a többiek, de az elismerés helyett csak kifogások és apró bosszantgatások követték. Gyakori volt a kifogások miatti fizetés csökkentés, s azon felül, amit abból "felajánlás"-ra levontak. Hova-tovább türehetetlenné vált helyzetük, amit fokozott még az a bizonytalanság is, amelyben a szabadságharc után éltek, bár abban tövélegesen egyiük sem vett részt, de példa volt előttük elég...

-Te Jóska- szólt egyik este meghittan barátjához Sándor -nem gondoltál még sohasem arra, hogy Nyugatra menj?-

-Gondoltam már róla többször, de még Neked sem mertem emliteni ezt.-

-Valahogy én is úgy vagyok azzal. Én már apám halála után foglalkoztam a gondolatokkal, de mindig visszatartott valami.-

-Igen, nehéz az átjutás. Nem tudom, hol volna jó neki vágni. Csupa drót, csupa akna, meg a vidéket sem ismerem.-

-A vidéket én sem ismerem, mert kis fiú voltam akkor még, amikor apám ott szolgált, de anyám sok nevet emlegetett, mint nekik jó barátait X. községben. Azokat kellene felkeresni, biztosan jó útbaigazítást adnának.-

-.-.
E beszélgetést követő éjjelen egyikőjüknek sem jött álom a szemére. Csak forgolbáltak kemény agyukon, nyugtalanul.

-Te Sándor, nekem vannak rokonaim a határzónában. Talán azok meglátogatására kaphatok beutazást. Onnét majd tovább nézgelődhetünk. Szabadságom még van, azt kiveszem, s megpróbálkozom.-

-Jó lesz Jóska. Én meg anyámat látogatom meg, hogy azoknak az említett jó barátoknak neveit megtudjam. Neki természetesen törvényről említést nem teszek.-

-.-.
Várakozással, izgalommal töltöttek el a napok, amíg a két jó barát újra találkozott, s együtt voltak a szegényes bányász legénylakásban.

-No Jóska mit végeztél?-

-És Te Sándor?-

-.-.
Éjszakákon át tartották a megbeszélések, a tervezetések, a további elhatározások: A határőrség szolgálatának tanulmányozása, a határon levő aknazár mikénti felépítése, az átjutáshoz közel fekvő erdősbokros terep felhasználása stb. Mindezek természetesen anélkül történtek, hogy bármelyikük is a határ közelébe lett volna, hiszen a határzónába való bejutásra is külön engedélyre volt szükség, aminek megszerzése nehézségekbe ütközött.

-Csak egy megoldást gondolok helyesnek. Nevezetesen azt, hogy rokon-látogatóba utazunk a határzónába. Valójában senkit fel nem keressünk, hogy később esetleg emiatt bajba ne kerüljenek. A határhoz vezető út mellett, a drótakadálytól nem messze van egy erdő kiszögéles, annak előrése a fontos, ott megbúvunk, megfigyeljük a határőrséget el-látását és alkalmas időben a határon áteszünk. Az erdő kiszögélesbe egyenként megyünk. A legjobb lesz, ha Te egy nappal később indulsz. Én már ott várlak. Vasárnap délutánra érkezzél oda. Hogy az erdőben egymásra találjunk anélkül, hogy felfedezzenek, harkály-kopácsolás legyen az ismertető jel.-

-Az aknazárban való átjutás viszont az én dolgom lesz. Ertek hozzá.-

-.-.
Még alig pirkadt, amikor Sándor elérte azt a bizonyos erdő részt. A figyelésre igen alkalmas helyet talált, egy vén tölgyfa lombos ágai között, a drótakadálytól kb. 200 méterre. Nadrágszíjával egy erdősfűzőt kötött magát, hogy lo ne essék, ha a fáradtság miatt elbóbiskolna. Leshelyéről nemcsak a határőrök lélekmélküli, időköz közt, portyázásnak nevezett mozgását figyelhette meg, hanem pontosan látta a drótkerítést is. Csak az aknák rejtett helyeit nem tudta megállapítani, mert azokat fő takarta. Azt is észlelte, hogy tőle vagy 100-150 méterre, a drótakadályon át egy vadváltó vezetett... Ez lesz az ő útjuk is.

De mi van Jóska-val? El fog jönni, azt biztosra vette, de mikor érkezik? Vajjon találkoznak-e? Ezer kétség, ezer gondolat kavargott agyában.

Már dél is elmúlt, amikor Sándor megvárta a már megfigyelt járőr elhaladását, s ezután sietve hagyta el leshelyét. Mintegy fél km-re ment vissza az erdőben. Ott bozótos helyen lefeküdt és várt. Hol azal csillapította idegességét, hogy ajkát csaknem véresre harapta, hol meg megcsipte magát, hogy szinte felkiáltott fájdalombar. Így várt már egy órát az erdő néma csendjében.

Egyszer csak, mintha harkály kopácsolna. Jóska-e, vagy tényleg harkály? Azonnal visszaadta a megbeszélt jelet. Csend... Csak szívének erős lüktetését érezte a torkában. A valódi harkály újból kopácsol, keresi a rothadásos farészeket, és újból munkához lát... Nem volt kétség. Itt van Jóska...

Nehéz lenne leírni e találkozást...

Sándor suttogva elmondja a látottakat, a járőrök közlekedési idejét, a vadváltót. A szürkület beállta előtt kell elérni a kiinduló helyet, a vadváltóval szemben, mert különben azt nem találják meg.

Az izgalomtól mindketten nemcsak fáradtak, de kimerültek is, és egymást rázzák meg időnként, hogy el ne aludjanak.

Sándor vezet, Jóska látótávolságra követi. Ismét a vén tölgy a fő irány, amelyet hamarosan meg is talált. A fa mellől figyelni egy járőr elhaladását, melynek tagjain látszik, hogy csak azért járják kijelölt útjukat, mert járőr szolgálatban időt kell eltölteniük.

Valahol messzebb: tompa dörrenés, mintha akna robbant volna. Kis idő múltán géppisztoly kelepel. A járőr meggyorsítja lépteit, s a fegyverzaj irányában hamarosan eltűnik Sándor szemei elől.

A legkedvezőbb alkalom, amit azonnal ki kell használni. Sándor jeladására Jóska futva érkezik hozzá.

-Ott a vadcsapáson kúszom át a dróton. Vigyázz minden mozdulatodra, azonnal jöjj utánam, s pontosan az én nyomomon kezd meg a kúszást.

Sándor már irrodik is, pár pillanat múlva óvatosan kúszni kezd. Jóska lélegzetét visszafojtva figyelni barátja munkáját. Már félig átkúszott a drót-mezőn, amikor ő is a vadcsapáshoz ért és kúszni kezdett.

Még két méter, és Sándor túljutott... E pillanatban Sándortól pár méternyire egy akna robban, amire mozdulatlan maradt.

Jóska most már semmivel sem törődve ugrik fel, és siet barátjához. Még él. A még hátralevő két méter széles drótkadályon átkúszdi magát, s Sándort maga után húzza. A drótkadályon túl vállára emeli, s a kiállott izgalomtól rogyadozó léptekkel viszi minél távolabb a drótoktól.

..-

Arra ébred, hogy egy idős polgári egyén térdel mellette, kisé idegenes kiejtéssel, de magyarul beszél hozzájuk:

-Társa megsebesült, de sebesülése csak sokféle, s nem súlyos, amint én látom. Amott van a traktorom, addig elvisszük a sebesültet, aztán meg haza megyünk. Csakhogy itt vannak!-

oooOooo

AZ ORVVADÁSZ.

Új arcot öltött a határ. A nagyerdő lombja leterült a földre, és vastagon letakarta a hó talán azért, hogy olvadásával új, viruló életet segítsen elő. Az ágakon rögök konoksággal acélos szemű zúzmara ült, melyre hűvös komorsággal rátelepedett a kék-hamvas köd. A kora hajnali derengésben úgy érezte a járőr, mintha egy ismeretlen, kietlen vidékre vetődött volna; se látott, se hallott a csontokig ható hidegben. Pedig nem először járta azt az utat. Már csaknem letérték az előírt útvonalról, de mégis győzött a zord időjárás és csábítás felett a kötelesegtudat, s a két ember külön-külön éber figyelemmel kutatott egy ismerős fa vagy bokor után, a biztonság kedvéért.

-Biztosabb ez a sejtésnél- töltötte meg beszédjüket az idősobb. - Onnan tudom, hogy egy zimanócs téli estén disznótörös vacsorára igyekeztünk az édesapámmal, s az úton panaszkodtam neki a hideg miatt. Húcsoda? Fázol?... szegőzte rám tekintését, s egy mozdulattal bele teremtett a lagnagyobb hóba. Nagyon elkeseredtem, s minden erőmet összeszedtem, hogy ő is a hóba kerüljön. Mint fiatal hajtás, nem sokat tudtam neki ártani. Gyengésegem a jökedve segített: mellém zuhant.

./.

Nekem sem kellett több. Öröm-mámorban úszva gyömöszöltem a havat édesapám ingének nyaka mögé. Könnyű volt, mert nem védekezett, de tudta miért... A hó pillanatok alatt áttüzesítette kezemet, s úgy égett, mintha parázssal lett volna tele. Fázol-e még? Emelt ki a hóból. Dehogy fázom, hiszen parázssal van tele a két tenyerem. S hogy meggyőzzöm, odaad b szeretettel kulcsoltam elém a tenyerembe. No látod, hogy nincs hideg, de nem is lehet, mert csak ropog a hó. Csak ropog a hó? Ismételtém hűvölyl. Hiszen a hó mindig csak ropog édesapám, bölcselkedtem komolyan. No-no fi-am, hajolt közel hozzám, s mutatb-ujját brásétálóként orrom előtt mozgat-ta, s magyarázta: Jb ha tudod, hogy a hó lo fok hidegen alul ropog, lo és 2o fok között csikorog, 2o foknál felül pedig füttyül a lépések alatt. Apám igazáról azóta már sokszor meggyőződtem, s ezért állítottam az e-lőbb, hogy biztosabb az a sejtésnél.-

Társa az olismórését akarta kifejezni, de nem jutott szóhoz, mert hirtelen egy távoli puskalövés zúgott végig az erdőn. Önkénytelenül gyökert vert a lábuk. Meglepetésbe vegyült kíváncsisággal tekintet-tek egymásra..

-Jager vagy orvvadász?- kérdezte a vezető.

-Legalább azt szeretném tudni, hogy mely irányból és mily távolságról jött, mert a kód s a visszhang megtéveszt. De éppen hiány-zott most egy ilyen eszt- jegyzete meg a járótárs epésen.

-Ugyis rossz, legyen rosszabb... Csökeledjünk! Elő a nyomozástani ismeretünket. A község féljobjra... Onnan jött? Nem, mert a visszhang erős volt. Ha mégis...-

-En úgy sejttem, hogy balról...-

-En is a Tölgyesre gondolok... És Jager vagy orvvadász? Az időpont és az időjárás orvvadászra enged következtetni. Tehát... s elszántan neki vágtak a végtelen fehérségnek.

Utjukon egymás követék: a járatlan út fárastáji; a hóval takart gödrök, tuskók és a földből kiálló kővek. De ennél is jobban bosszantotta őket, hogy a terep felismérésüket nem mindig bizonyította az iránytű. Alig haladtak, már az ellenkező irányba mutatott. Pedig a jár-örvezető meg-megrázta, mint Krisztus Urunk a vargát. De hasztalan. Éppen egy újabb kísérletezésen fáradoztak, amikor a szorongó csöbstől rájuk kopogtatott. Nyomok... Valóságos emberi nyomok bukkantak fel előttük frissen az ártatlan fehérségben.

-No, végre, ...-szuszogták egyszerre, felongesztolódva, sietve követék azokat, mint kopó a vadat. Gondolatban már nagyon előre halad-tak, amikor "és ez?" kérdése merült föl bennük. Ugyanis egy újabb embe-ri nyom keresztezte az előbbi, friss, mint amaz. Ez tovább leírt egy nagy félkört, az előbbivel ellentétes irányban. Mindkét nyom sok cso-zogást, s helyben tologást tanúsított alig loo m. távolságra egymástól. Az utóbbi nyom a község felé távolodott, s az első megközelítve azt, Ke-let irányában elhagyta a helyszínt.

A járőr megállapította, hogy az a személy, aki a község felé távozott kb. 12o cm. hosszú, kar-vastagságú tárgyat maga közelében a hóra dobott; ezt a másik személy magához vette, és azzal távozott. Nehéz tárgy lehetett, mert mélyen hatolt a hóba. Lövés helyét nem sikerült a környék-nen megtalálni. A járőr következtetett a történetekre és rövid eszmec-sere után elindult, a tárgyat felvevő személy nyomait követve.

A kód még mindig erősen korlátozta a látást, de a levegőben zsongott a pirkadás. Lassan kezdett ébredni az erdő. A varjak reggeli vadászatra indultak nagy káromással, s néhől egy-egy felriadt madár zúmarát rázott alá. A hideg vasnarokkal tartotta magát. Talán minden fázott, csak a járőr tagjai törültek: "izzó" cseppeket. Igen fárastó volt a vastagon hóval borított hegyoldal.

-Ótt!... Zavarta az erdői életet a jv. hangja, amikor megpillantotta a lövés helyén széjjel hullott tömés maradványait. Hőbőn kezd-ték fűrészní a környéket, amikor váratlanul rájuk dörgött egy hang:

-Ne azt... törzs.úr! Ungem...- S a bálványá meredt járőr elött termott a község tiszteletben megőszült esküdtje. Vadászpuska a vállán, dorong a kezében, s egy nyúl a hóna alatt.

-Jb látnak... En vagyok... bizonyított derülten, s a nyulat maga elé dobta. Megvotbőn tekintett azon végig, s választ nem várva folytatta:

-De biz'Isten úgy ostem én ebbe, mint Krisztus Urunk a lat-
rok közzé. Ugy igaz, minthogy itt vagyok.-

"SZÉP IDŐ VAN!"

Hollandiában -az máj. augusztusban- már 10 napja voltam magyar szó nélkül, amikor nagyobb útra indultam.

A Rotterdam-i átszálláskor is jutott számomra hely a vonatban. Az ablaknál, szemben egymással két fiatalember ült, egyenként vagy 19-21 évvel. A csinosabbik fél indonéz lehetett, de onom valahogyan a másik érdekelt. Kimondottan megbízható arc volt, a most már neki öröf és pár szál hosszabb s szőke bajuszkájával. Olyan megbízhatóan magyaros volt, amikor folyamatosan és kedvesen beszélt hollandul a másikkal. (Ugyanakkor és érthetetlenül arra gondoltam, hogy ilyen erővel bizony magyarul is beszélhetne.)

Csak hallgattam, és többször néztem -persze észrevétlenül róla, mint a másikra. Tehettem, mert részt, átellenben ültem vele.

És akkor történt valami, ami bensőmben megrázott, mert az "én emberem" (hogy kisajátítsam) társát cukorkával kínálta, de utánna ongem is -a teljesen idegent.

Galván áram futkosott bennem, amikor németül szóltam: "Köszönöm, és ezt a kedveséget csalis pfeffermintz-ocel viszonzozhatom. Egyébként nem vagyok német, hanem magyar!"

Ezre emberem szinte felugrott: "Én pedig fél magyar vagyok"-kiáltotta -"Édesanyám magyar, ki az első világháború után mint kislány jött Hollandiába, és itt is maradt. Már nem tud magyarul, csak pár szót és így én is: Szép idő van!"...

Válóban az volt, és csak azt fájt, hogy ezt a derék fiút, az orvostanhallgatót nem a legjobb magyar borral kínálhattam meg.

Megtudtam azt is, hogy most két nagynénje jött ki hosszabb időre Budapestről, és a nagy érthetőség szempontjából nemcsak szótár útján, hanem kézzel-lábbal magyarázva is beszélgetnek.

Bergen op Zoon-nál a jó Harry azután leszállott...

És ha ez a mondat jut az eszembe: "Szép idő van!"..., akkor a lelkom sír, meg nevet...

Nálunk, ...egyszer 150 évig nem volt szép idő, és otthon most sincs az, de a nap egyre kisüt akkor, amikor a magyarul már nem tudó Harryk valahol megszólalnak és hitet tesznek arról, hogy az Édesanyjuk még magyar volt!...

oooOooo vitéz Borcsiczky Imre.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A KÖZPONTI SEGÉLYALAPRA 1961. év II. felében 618.05 Gulden érkezett, amelyből az eltelt félév alatt az előzőben keletkezett hiány fedezésére 47.79 Guldent, 3 ízbeni pénzsegélyezésre 234.33 Guldent, Magyarországra bajtársi családnak élelmiszerral vagyos használt ruhacsomag küldésére 63.86 Guldent, míg Bajtársnak ugyancsak hazaküldött gyógyszerért 10.05 Guldent, s végül Marácsonyi akciónkra 233.27 Guldent használtunk fel. Összesen tehát 589.30 Guldent adtunk ki, így aztán az 1962. I. félét 28.75 Gulden maradvánnyal kezdjük.

Örömmel hozzuk nyilvánosságra, hogy ezen alapunk több, mint 10 éves fennállása óta, a múlt év II. félévi bevételre összességében is a legnagyobb. Ezt a jelentős eredményt egy tisztí Bajtárs pár száz Gulden befizetésének köszönhetjük, no meg a calgary-i csoportunk jelentős támogatásának. Kérjük Bajtársainkat, Csoportjainkat, hogy továbbra is juttassák el ide küldeményeiket a fenti alap részére, hogy otthon nagy szükségét szenvedő, valamint idekint önhibájukon kívül nélkülöző Bajtársainkon segíthessünk!

--

A CSENDŐRSÉG 80. JUBILEUMI ÜNNEPE ARGENTINÁBAN. Késve érkezett hír szerint argentinai csoportunk, Közbejött akadályok miatt, ez évben a Szt. István nappal együtt tartotta meg omlé ünnepélyét. Február 14-én csak egyházi Istentiszteletet és május utolsó vasárnapján a "Hősök fal"-án levő csendőr emléktábla testületi megkoszorúzása történt az évfordúlon, míg Szt. István napon úgyszólván az összes Bajtársak családtagjaikkal, és a meghívott vendégek összegyűltek a "Magyar Ház"-ban az emlékezésre, melyet bajtársi vacsora követett.

=====
Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a D.L.-re
segélyalapro
=====

Közösgénk csoportjának ottani vezetője méltatta a 80. évfordulót. Összefoglalva e hosszú idő eseményeit, egy dandár létszámát kitevővel jelölt meg azokat, akik békobeli szolgálatteljesítésük közben haltak meg Bajtársaink: Közülük és egy hadosztály állományának megfelelő számban estek el a két világháborúban s az azokat követő forradalmi időkben. Beszédét így fejezte be: "Most pedig szálljanak gondolataink: vissza a régmúlt időkbe, a 80 év alatt elhalt elődeinkhez, előjáróinkhoz és barátainkhoz, kik békés szolgálati idejük után, vagy szolgálat közben, a harcokban, fogságban, bányákban és munkatáborokban, a felizgatott csöcselék bosszúja folytán, avagy a börtön elleni utóváradar, jogtalan ítélet után leholtak: ki nemcs lelküket. Gondoljunk megatottsággal arra a több ezer csendőrrre, akik Budapest és Budavára hősiességükkel védelmében résztvettek, a sokszoros túlerőt hónapokon át feltartóztatni segítették, s az utolsó töltenyig és emberig becsülettel kitartottak! Ezekből hírnökök is alig akad. Ha mi nem is találjuk utódaikat ott lesznek majd, amikor a Budavár falán felállítandó emlékműre a babáriszorosukat e derék csendőrök részére leteszük.

Alljunk fel, és gondoljunk szeretettel Reájuk!"

Welland-Port-Colborne-i Csoportunk máévi júli 23-án rendezett pikniknek tiszta jövedelmét, 53.50 Dollárt otthon sanylós bajtársi családnak juttatta. A család fő tőrm. Bajtársunk 1945. óta a börtönben szenved, jelenleg ugyan a gyűjtőfogház rabkórházában. Felosagát négy gyermekével együtt - a népi demokráta, akik legfőbb értékek hirdetik az embert - még cigány-putrinak is rossz oáiba lakoltatták ki jó lakásukból. E család valóban nélkülözi mindazt, ami emberi módon való élethez szükséges. A család lány-tagjának köszönő levélből idézünk: "Nem tudom találok-e szavakat, amivel kifejezhetem azt a kimondhatatlan örömet, amit a pénz megérkezése okozott. Vannak-e szavak, amik kifejezhetik azt a hálát, amit kedves jötevőnk iránt érzünk. A sors kegyetlen játéka elrabolta tőlünk az apát, és így szegény gyermekkorunk óta nálunk ritka vendég az öröm. Annál is nagyobb meglepetést okozott a pénz megérkezése, hogy idegenben, távol a Hazától, még élnék értünk is dobogó csendőr-szívek és ránk gondoltak.

Nemesvérű, drága csendőr bajtársaink, szíves adományaitokért fizessen meg a Mindenható százszorosán, és családjaik soha ne ismerjék meg azt a nélkülözést és veszteséget, amit mi értünk meg. Aláírás."

KARANCZ János bajtársunk kereszteti TIVADAR LÁSZLO villanyszerelő foglalkozású barátját, aki 1947. évben Ausztriából, a Kellerbergi táborból Ausztraliába, Sydney környékére családjával együtt vándorolt ki. Aki tud róla, közölje címet szerkesztőségünkkel.

A detroiti csoportunk 1961. dec. 2-án családi összejövetelt tartott, disznótoros vacsorával, melyre a hurkát, kolbászt, pecsenyét két Bajtársunk dolgozta fel, s azt csendőr-asszonyok készítették el. Több, mint 60 személy jött el erre a csendőr-találkozóra, mely magyar zene mellett igen kellemes hangulatban telt el. Sok kedves, csendőröket szerető családdal is megismerkedtünk.

KARACSONY alkalmából eszközölt közvetlen ajándékozásról tudósítást kérünk azokról, akik arról eddig nem értesítettek.

H A N D S C H R I F T K É Z I R A T. Adress-Cím: B. L. Szerkesztőség. UTRECHT, Nansenlaan 29, Nederland-Europe.

Drukkwork! Heer
Printed Matter! Mr. Dr. Béla REKTOR
Periodique! Mgr. 302 High St.
Drucksache! Herrn, MONTEREY, Calif.

U.S.A.

